Content Warning : Incest, Pyschopart, Domestic Violence, Coercion
ธงแดงแจ๋ ไม่โอเคกรุณาปิดดอค อยากฟังสรุปก๊อกๆได้ที่ DM

#1

เหมันต์ผันผ่าน ใบไม้แตกกิ่งผลิบานต้อนรับการมาเยือนของวสันต์สุข ฤดูที่ควรสุขสันต์

ผ่านมาแล้ว 29 ปี นับตั้งแต่มาอยู่ที่เวโล่ ทุกวันสงบสุขจนวางใจให้ตนเองใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย หวือหวาบ้างเป็นบางวัน แต่ทุกอย่างล้วนอยู่ในการควบคุม

ไทเรล อาเลนดิล เป็นคนขี้เบื่อ แต่เขาไม่ได้เบื่อที่ชีวิตเรียบง่ายเช่นนี้เท่าใดนัก เทียบกับความวุ่นวายไม่อาจคาดเดาแล้ว เขายินดีจมอยู่ในปลักความน่าเบื่อนี้ไปเรื่อยๆ แต่ชีวิตจริงไม่เป็นเช่นนั้น นานๆที ก็จะมีใครสักคนมาลากออกไป

และมันมักจะเป็นวันแบบนี้ วันที่อากาศแจ่มใส ไร้หมู่เมฆบดบังแสงแดดให้ความอบอุ่น ลมพัดโกรกบางเบาเป็นระยะ เหมาะกับการเติบโตของดอกไม้ที่เพิ่งหว่านลงดินปลูกไป ยามนี้แตกยอดอ่อนให้ได้เห็นสีเขียวของกล้าบ้างแล้ว ไทเรลเลือกสีมาแบบสุ่มๆ บางดอกก็น่าจะมีสีเหมือนเส้นผมของเขา คงงดงามน่าดูชม

เขาชื่นชมมันอยู่ตรงระเบียง ไม่เสียแรงที่ออกแรงขุดดินเอง โตกันไวน่าชื่นใจ

แต่ความชื่นใจไม่อาจปัดเป่าหมู่เมฆวนเวียนในจิตใจ

ไทเรลมีลางสังหรไม่ดีตั้งแต่ที่คนรับใช้ของตระกูลถูกส่งมาเมื่อเดือนก่อน จดหมายจ่าหน้าซองจากบ้านอีกหลายฉบับกองอยู่บนโต๊ะทำงานเยอะผิดวิสัย ชายคนนั้นถูกไล่กลับไปหลังเอ่ยเรื่องไม่เป็นเรื่องออกมา อย่างเช่นการมีบุตรเพื่อสืบตระกูล... ซ้ำยังแวะเวียนมาอีกหลายหนจนดูเหมือนว่าไม่ได้กลับไปไหนแต่กำลังลงหลักปักฐานอยู่ที่นี่

มีทายาทสืบตระกูลไม่ใช่หน้าที่ของไทเรล เรื่องนั้นเป็นที่รู้กันดีตั้งแต่ก่อนเจ้าตัวจะเกิดเสียอีก มันเป็นของพี่ชายคนโตเสมอมาตั้งแต่รุ่นก่อนหน้า และคงจะเป็นเช่นนั้นต่อไป

อีริค อาเลนดิล ควรจะทำหน้าที่นั้นได้ดี สุขสบายอยู่ที่บ้านหลังโต มีภรรยาเอลฟ์และลูกอีกเป็นโขยง แต่ข่าวแว่วว่าหาไม่ได้แม้แต่ภรรยาที่จะครองคู่ให้บุตรสืบสันดาน แต่งแล้วเลิกรา เลิกราแล้วแต่งใหม่หลายหน

น่าระอา

อีริคควรจะรีบเร่งมากกว่านี้ ด้วยอายุอานามสามร้อยกว่าปีทำให้การมีบุตรยากขึ้นทุกที แล้วใยบุรุษผู้นั้นจึงยืนอยู่ตรงนี้ ...ตรงหน้าเขา ยิ้มหน้าตาระรื่นทั้งที่บกพร่องต่อหน้าที่อันทรงเกียรติ

"เกือบสองร้อยปีแล้วสินะ ไทเรล ข้ายินดีนักที่ได้พบเจ้าอีกครั้ง"

เสียงนั้นทำไทเรลเย็นยะเยือกไปตามสันหลัง ใบหน้างดงามชื่นชมดอกไม้ของตนพลันเครียดขึงอย่างห้ามไม่ได้ ดวงตาสีเดียวกันสบมองไม่อาจเลี่ยง

"ท่านพี่ มาถึงนี่ด้วยตัวเอง มีอันใดรึ" ไม่เอ่ยทายทักก็คงไม่ได้อีกเช่นกัน ใบหน้าไร้อารมณ์ใด อีริคกระโดดลงจากรถม้า ค่อยก้าวเท้าเข้ามาไม่รีบร้อน เงยหน้ามองน้องชายตนบนชานระเบียงที่อยู่สูงไปสองสามขั้นบันได

ใบหน้าถอดแบบกันมาทั้งพี่และน้อง อีริคและไทเรลเป็นเอลฟ์ที่รูปโฉมงดงามไม่ต่างกัน เส้นผมของคนเป็นพี่สีเข้มกว่าเล็กน้อย ดวงตาสีมรกตได้มาจากแม่กันทั้งคู่ หากยืนข้างกันมองผ่านๆไปก็คงนึกว่าฝาแฝด คนหนึ่งเป็นแพร์ อีกคนหนึ่งเป็นแมร์ อาเลนดิลได้รับพรจากเทพแห่งความรักอย่างล้นเหลือ ด้วยความเพียบพร้อมของทั้งสอง ไม่มีทางที่อาเลนดิลจะไม่มีผู้สืบสกุลได้เลย

ธรรมเนียมที่ไทเรลได้แต่คิดอยู่ในใจว่าน่ารังเกียจ แต่ตราบใดที่มันไม่ใช่ปัญหาของเขา เขาก็จะไม่เปิดปากบ่นอะไร

"ผ่านไปนานขนาดนั้นเจ้าก็ยังงดงามเช่นเดิม ไม่เปลี่ยนไปจากที่ข้าจำได้เลย" อีริคเดินขึ้นมา มือใหญ่ยื่นมาหา เมื่อเห็นอีกฝั่งทำท่าจะถอยดวงตาก็จ้องมองกดข่ม คนน้องตัวแข็งทื่อ ได้แต่ปล่อยให้ข้อนิ้วเกลี่ยไปตามใบหน้า หยุดอยู่ตรงรอยแผลเป็นที่ยังใหม่ จางแล้วแต่ก็ยังเห็น รอยยิ้มบนหน้าอีริคยิ่งกว้างขึ้น

"ธุระท่าน"

ไทเรลพยายามแล้วที่จะเข้าประเด็น แต่นิ้วก็แตะลงบนริมฝีปากแทนการทำให้เงียบ พลันดวงตาหลุบต่ำเมื่อได้กลิ่นคลื่นเหียน ฟีโรโมนที่เขาไม่อาจบอกได้ว่าเป็นกลิ่นอะไร กำลังคุกคามอย่างเงียบงัน เหงื่อซึมตามไรผม สองมือกุมประสานจิกผิวเนื้อตนเองไว้คอยเรียกสติ ความหวาดกลัวแผ่นซ่านออกมาจากเบื้องลึกของจิตใจ

"เรื่องของที่บ้าน ก็ต้องคุยกันที่บ้าน แต่หนนี้ข้าจะหยวนให้ก่อน" มือสอดรั้งรอบเอวพาเดินกลับเข้าไปด้านใน "มาเถอะน้องข้า เรามีเรื่องให้คุยกันอีกเยอะ เยอะมากๆ"

เมื่อประตูปิดลง อีริคยอมปล่อยให้ไทเรลได้หายใจ บรรยากาศคุกคามลดลงตามระดับ ไทเรลรีบเดินอ้อมไปอีกด้านของโต๊ะ ทำทีว่าไปเพื่อชงชาต้อนรับ แต่เขาต้องการพื้นที่หายใจ

ใบหน้ายามนี้กลืนไม่เข้าคายไม่ออก รอยแผลเป็นบนท้องน้อยปวดแปลบขึ้นมา ... เขาอยากหนีไป ที่ไหนก็ได้ที่ไกลจากชายคนนี้

"ข้าต้องการให้เจ้ากลับบ้านเรา" อีริคยอมเข้าประเด็นง่ายๆ

"บ้านท่าน" เขาแก้คำ

แม้อยู่ไกลแต่ไทเรลก็รู้ว่าอาเลนดิลเปลี่ยนผู้นำตระกูลแล้ว ทรัพย์สมบัติของบิดาและมารดาถูกส่งต่อสู่ผู้สืบทอด

"บ้านของเรา เจ้าเป็นอาเลนดิล ยังเป็นอยู่ และตลอดไป" ย้ำให้รู้ว่าไม่ว่าไปไหน สิ่งที่ติดตัวอยู่ก็จะไม่หายไป

ไทเรลรู้สึกหายใจไม่ออกอีกครั้ง แต่หนนี้เป็นเพราะภาพความทรงจำเก่าๆย้อนกลับมาในหัว สิ่งที่เคยเอ่ยออกมาได้อย่างไม่รู้สึกรู้สา ตอนนี้แทบทำหัวเขาระเบิด

"ท่านพ่อท่านแม่ชรามากแล้ว พวกท่านอยากอุ้มหลานจะแย่ เจ้าไม่คิดเหรอว่าเจ้าควรจะให้พวกเขาสักคนสองคน"

"ท่านพูดอะไร" สิ้นคำก็หันไปหา ใบหน้าเหมือนกลืนยาขม ดวงตาสีมรกตไม่เข้าใจเจตนาในคำพูดเหล่านั้น อีริคกำลังหมายถึงอะไร ให้เขามีลูกอย่างนั้นหรือ? "นั่นเป็นหน้าที่ท่าน"

ความทรงจำในวัยเยาว์ไหลย้อนมาเหมือนเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวันวาน ความหวาดกลัว ขมขื่น อับอาย พรั่งพรูอยู่ในหัวจนแทบคิดถึงเรื่องอื่นไม่ออกนอกจากเรื่องราวน่าชิงชังของพวกเขา

อีริคตบมือฉาดใหญ่ สีหน้าเบิกบานใจเต็มที่

"ใช่แล้ว นั่นหน้าที่ข้า เป็นหน้าที่ข้ามาเสมอ แต่ทำไมเป็นเจ้าไม่ได้เล่า เจ้าเองก็ท้องได้"

เพล้ง!

กาน้ำชาถูกขว้างออกไปเฉียดใบหน้าของพี่ชายเพียงคืบ เศษกระเบื้องแตกกระจายสู้เบื้องล่าง น้ำชาเอ่อนองเต็มพื้น

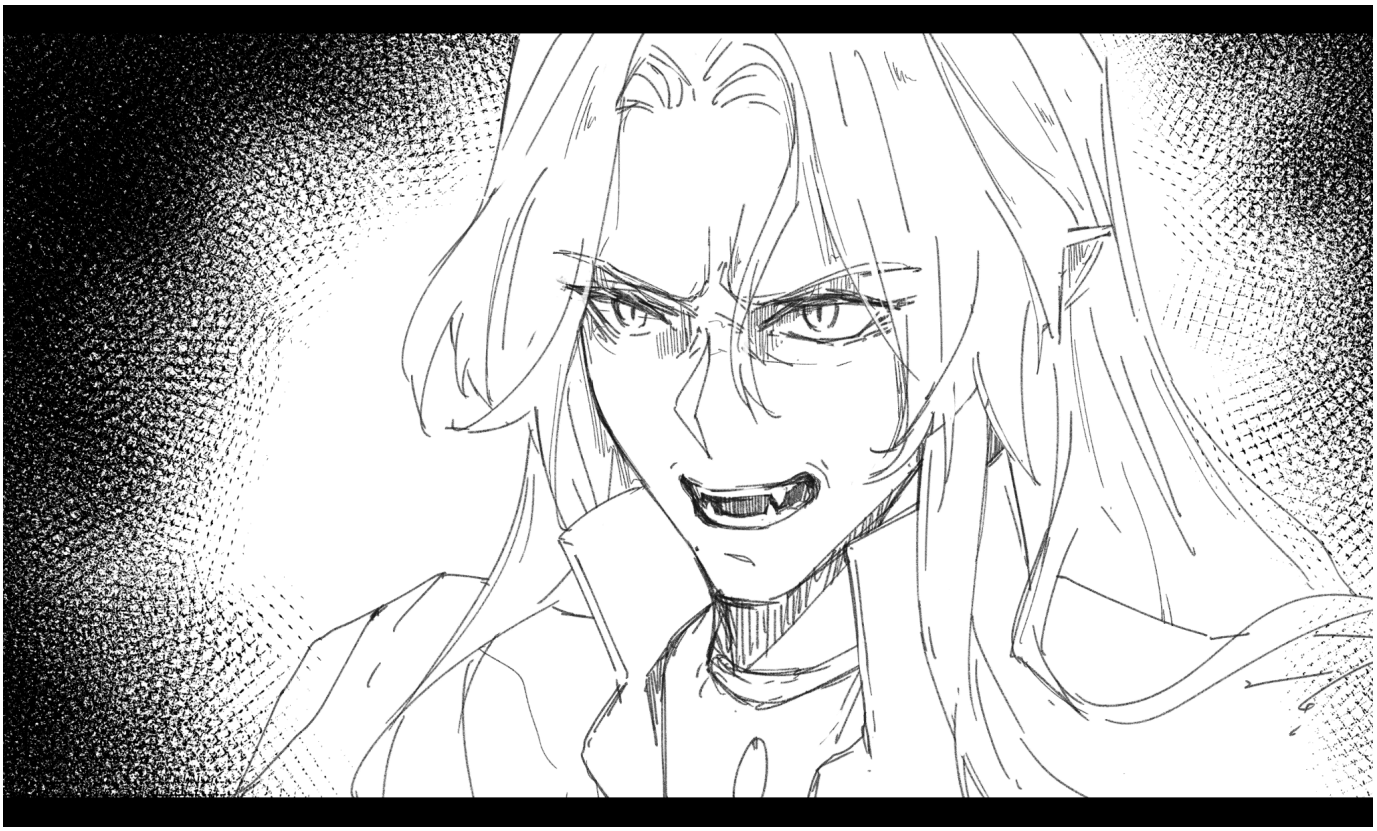

"พูดเพ้อเจ้ออะไร อีริค" แทบจะเป็นเสียงเข่นคำราม ใบหน้าแดงก่ำด้วยความโกรธ "คนที่ทำให้เรามีลูกไม่ได้ก็คือเจ้า! จะบอกว่าลืมไปแล้วหรือไง!?"

ตั้งท้อง? มีลูก?

เอลฟ์มีลูกยากขึ้นเรื่อยๆเมื่ออายุมากขึ้น แต่กับไทเรลแล้วเรื่องนี้ไม่เคยเป็นปัญหา

อายุได้เพียงหกสิบ แมร์ตนนี้ก็ถูกทำให้เป็นหมันอย่างถาวร ด้วยมีดเล่มหนึ่งในสองมือของผู้เป็นพี่ชาย

ฉะนั้นคนที่ไม่ควรมาพูดเรื่องมีลูกกับเขาที่สุดก็คือคนที่ทำให้เขากลายเป็นแบบนี้

"ไม่ ไม่ ข้าไม่ได้ลืม น้องรัก แต่เจ้ายังไม่ได้ลองทำมันเลย กับข้า นี่ เจ้าเกิดมาเพื่อข้า ไม่ใช่เหรอ เทพธิดาไอร่ามอบเจ้าให้ข้าแล้ว เราสัญญากันแล้วไง"

ไทเรลไม่อาจควบคุมสติได้เมื่อต้องเผชิญหน้ากับคนชายคนนี้ จิตใจอันไม่ปกติของชายผู้นี้ยากจะรับมือ ทุกคำพูดทำให้เขารู้สึกอยากขย้อนมื้อเช้าออกมาเสียตรงนี้ ภายในท้องเหมือนมีผีเสื้อบินวน

หายใจไม่ออก ต้องออกไปจากตรงนี้

เขาเลือกที่จะหนี แค่ไม่กี่ก้าวก็ถึงประตู แต่ไม่ทันมือใหญ่ที่คว้าเอาไว้ได้ก่อน ร่างถูกดันติดผนัง ฝ่ามือหยาบสอดสำรวจร่างกายที่ห่างหายไปนาน สองร้อยปีเป็นเวลาที่นาน แต่น้องไม่เปลี่ยนไปเลยสักนิด ไม่เคยแก่ลง สวนทางกับพี่ชายที่เริ่มมีริ้วรอยแห่งวัยกร้ำกราย

ความริษยาแผ่ซ่านในใจพอๆกับความพอใจที่กำลังจะได้ครอบครองสิ่งงดงามในยามนี้

"ข้าคิดถึงเจ้ามาตลอด" ลมหายใจร้อนแนบชิดอยู่บนลำคอ ซุกไซ้สูดกลิ่นถวิลหาที่อ่อนจางลงไปจากความทรงจำ แต่เมื่อกระตุ้นสักหน่อย กลิ่นนั่นก็ชัดเจนกว่าสิ่งใด "ไม่มีผู้ใดเหมือนเจ้าเลย ยอดรัก"

เมื่อได้กลิ่นของแพร์ด้านหลังโอบล้อมกาย ไหล่เล็กห่อเข้า สั่นเทิ่มอย่างกับลูกนกเกิดใหม่ ดวงตาก็เอ่อคลอด้วยหยาดน้ำใส

เป็นครั้งแรกในรอบหลายปีที่เขารู้สึกว่าตัวเองเล็กจ้อยในกำมือผู้อื่น มันไม่เคยเปลี่ยนเลยหรือ... ตลอดสองร้อยปีที่ผ่านมา เขาก็ยังเป็นผู้แพ้อย่างนั้นหรือ

ไทเรลไม่กล้าแม้แต่จะปริปากต่อกรดังเช่นที่ชอบทำกับใครต่อใคร เขากลั้นหายใจด้วยความขลาดกลัว แต่รู้ดีว่ากลิ่นนั้นไม่ได้รับรู้ผ่านทางจมูก แต่ผ่านทุกผัสสะที่เขารับรู้ได้ แข้งขาอ่อนแรงเมื่อรับรู้ถึงมันมากจนเกินพอ สองแขนใหญ่โอบกอดร่างเล็กเอาไว้แนบกาย

"เจ้าจะกลับบ้านของเรา ไทเรล" ริมฝีปากเอ่ยชิดริมใบหูยาว กดจูบประโลมปลอบ "**ไม่ว่ายังไง เจ้าก็จะกลับไปกับข้าอยู่ดี**"